

UVOD

Čarobna priča o Jednom i Svemu

Moj život me je doveo do ovoga trenutka. Ja sam ovdje i sada. Ali gdje je “ovdje”? Je li to mjesto ispod mojih stopala... ili soba u kojoj sjedim... ili država u kojoj živim... ili čitav svemir? I koliko je dugo “sada”? Je li to ovaj dah... ili ovaj dan... ili moj životni vijek... ili vječnost?

Želim vam ispričati moja nevjerojatna životna iskustva te kako su me ona naučila živjeti s osjećajem ljubavi prema sadašnjem trenutku koji je vječno prisutan i koji se neprestano mijenja. Ali, gdje bih mogao početi? “Tim” uživa u ovom čarobnom i tajanstvenom putovanju koje zovemo “život” malo više od četrdeset devet godina... nekih dvije tisuće pet stotina tjedana. No, moja priča počinje mnogo prije toga jer se Timove pustolovine mogu razumjeti samo u kontekstu veličanstvene priče samog života.

U ovoj knjizi povest ću vas na putovanje filozofskih otkrića o tajnama sadašnjeg trenutka tako što ću vam opisati osobna iskustva koja su me dovela do tih duhovnih ideja. No, mislim da bi bilo zabavno započeti

naše druženje povratkom u vrijeme prije vremena... i čarobnom pričom o svemu onom što nas je dovelo do “sada” i “ovdje”.

Ovo je epska priča o evoluciji svijesti, usponu i padu carstava te o neobjašnjivoj privlačnosti televizijskih zabavnih emisija. To je jedna čudna i bolna priča o vama... i meni... i *svemu*. Dat ću vam vrlo skraćenu inačicu priče jer bi trebala doslovno čitava vječnost da vam ispričam sve. I nije lako ispričati tu priču jer ju je gotovo nemoguće izraziti riječima. No, svejedno ću pokušati.

EVOLUCIJA SVIJESTI

Jednom davno, u bezvremenoj sadašnjosti, postojao je tajnovit izvor svega što jest. Izvor je bio beskonačno ništa, koje je u sebi nosilo mogućnost za sve... mogućnost za kvarkove i galaksije, za mrtvu materiju i svjesni život, za nesvjesnu prirodu i svjesno promišljanje... mogućnost za gledanje i osjećanje, za strah i nadu, za razmišljanje i ljubav... mogućnost za lijepu umjetnost i stravičnu okrutnost, za pravdu i genocid, za laži i mudrost... mogućnost za vas i mene... mogućnost za ovaj sadašnji trenutak.

Prije početka postojala je prvobitna imaginacija koja je mogla zamisliti sve... i stoga je upravo to i učinila. To zahtijeva puno posla pa je počela s nekim osnovama i onda napredovala do složenijih stvari. Prvo je nastao pojam “vremena” jer potrebno je vrijeme da se sve zamisli. A s “vremenom” je došao i pojam “prostora” jer ako želite imati stvari, morate imati nešto u što ćete ih staviti.

Tu su također bile energija i svjetlost. I sitne čestice koje su se spajale i oblikovale spiralna zvijezda. I stanice koje su se same organizirale i koje su stvorile floru i faunu. Poput svakog postupka inovacije, bila je to neprestana dijalektika između stvaranja i kritiziranja, hrabrog eksperimentiranja i nemilosrdnog uređivanja, čudesnih uspjeha i razočaravajućih slijepih ulica.

Tijek evolucije je možda bio uspješan ili neuspješan, ali zasigurno se kretao u određenom smjeru. Oblici su postajali sve složeniji, a tako su postajali i sve svjesniji. Na kraju je prvobitna imaginacija zamislila svjesna bića kroz koja je svemir mogao promatrati sebe, slušati sebe, dodirivati sebe, a prema potrebi i jesti sebe.

Bilo je samo pitanje vremena kada će dvonošci s velikim mozgovima imenom "ljudska bića" postati samo-svjesni. Ti pametni majmuni su bili ne samo svjesni svijeta oko njih – oni su također bili svjesni da su svjesni. I počeli su postavljati neka prilično zanimljiva pitanja, poput *Tko sam ja? Zašto sam ovdje?* i *Što je izvor svega?* A to nas dovodi do dileme koja daje dramatičnu napetost našoj priči...

PRIVID ODVOJENOSTI

Prije početka prvobitna imaginacija bila je poput velikog uma koji je prebivao u nespješnom ništavilu dubokog sna. Onda je počela snivati pustolovinu života; dok je to činila, postala je svjesna kroz svaki oblik koji je zamišljala. Kao vodeni konj, doživljavala je sebe kao vodenog konja. Kao kolibrić, doživljavala je sebe kao

kolibrića. Kao ljudsko biće, doživljavala je sebe kao ljudsko biće. I tako je nastao privid odvojenosti.

Ljudska bića su pretpostavljala da su samo zasebni pojedinci kakvima su se činili u životu-snu. Nisu imali pojma da je u stvarnosti sve bilo jedno budući da je sve bilo izraz prvobitne svijesti koja je snivala svemir. Ta kozmička pojava pogrješnog identiteta bila bi smiješna da privid odvojenosti nije uzrokovao ogromne količine patnje.

Vidite, kada je majmun s velikim mozgom povjerovao u ideju *Ja sam netko zaseban*, to je neizbježno dovelo do toga da se počeo baviti s vlastitim interesima. On je želio ono što je bilo najbolje za njega, njegovu obitelj i njegovo pleme. Tako su nastale podjele i sukobi, tlačitelji i potlačeni, ropstvo i carstva. San života pretvorio se u noćnu moru.

RELIGIJA, ZNANOST I POTROŠAČKI MENTALITET

A zbog jedne činjenice su stvari bile još i gore. Ljudi su stvarali priče kojima su htjeli objasniti život jer inače ne bi imali pojma tko su i čime bi se bavili. Tako su stvorili neke iznimno glupe priče. A budući da su njihove priče bile putokazi pomoću kojih su usmjeravali vlastite živote, luda vjerovanja su povremeno uzrokovala i doista suludo ljudsko ponašanje.

Ljudi su zamišljali veliki broj natprirodnih bića koja su upravljala svemirom... bogove munja, kiše, plodnosti

i, naravno, rata. Zamišljali su da će im bogovi njihovoga plemena pomoći nadvladati njihove susjede. I zato su išli u rat.

U jednom trenutku je postala popularna zamisao da ustvari postoji samo jedan Bog. To se na prvi pogled činilo kao napredak; međutim, nije bio. Taj bog je bio zamišljen kao vrhovni vladar svemira koji je jako sličio zlobnim nasilnicima koji su se proglasili kraljevima i carevima ovdje na Zemlji.

Bog je bio zakonodavac s velikom knjigom zakona. On je želio da se njegovi podanici ponašaju u skladu s njima, a zauzvrat bi dobili njegovu milost. No, on je bio nemilosrdan tiranin koji je dozvoljavao brutalno mučenje svih onih koji ga nisu štovali i slušali. I spremno je dopuštao svojim pobožnim poklonicima da umjesto njega obavljaju njegov prljavi posao. A oni su to i činili... s oduševljenjem.

Nakon jako dugo vremena razumni ljudi su shvatili da ih religija nikamo ne vodi. Stoga su pomislili da bi trebali prestati svojevoljno izmišljati priče prema vlastitom ukusu te početi obraćati pozornost na svoje stvarno iskustvo svijeta.

To se razdoblje zvalo “doba prosvjetiteljstva”, iako je ono ustvari bilo još uvijek prilično “mračno”. U tom razdoblju je nekolicina prilično znamenitih pojedinaca svojim zamislama navijestila rat praznovjerju i dogmama. Tvrdili su da nije dovoljno vjerovati u nešto samo zato jer svi ostali to čine ili jer vam se sviđa neka zamisao ili jer ste previše lijeni da biste izmislili nešto bolje. Da biste u

nešto vjerovali, trebao vam je dobar razlog. Ako su vam rekli da trebate vjerovati u nešto iz neke stare knjige ili ako je neki samoprovani prorok tvrdio da prima poruke od Boga, to jednostavno nije bio “dobar razlog”.

Jednom kada su ljudi prihvatili taj “empirijski” pristup, stvari su jako brzo napredovale. Jako pametni znanstvenici došli su do nekih zapanjujućih otkrića o prirodnim zakonitostima pa su ljudi iznenada postali sposobni razgovarati preko velikih udaljenosti ili letjeti zrakom u ogromnim metalnim cijevima. A nebo nije bilo granica... jer su išli na izlete i u svemir.

Sve je to moglo biti sjajno da nije postojala jedna nevolja. Ljudi su i dalje bili izgubljeni u prividu odvojenosti, a sada su se mogli udružiti u ogromna plemena koja su se međusobno natjecala. I tako su nove tehnologije dovele do većih i razornijih oružja pomoću kojih su se ljudi mogli boriti na globalnom bojištu. Život-san je istodobno postajao i puno bolji i puno gori.

Osim nevolja u vanjskom svijetu, u mračnim dubinama ljudske duše rasla je psihološka kriza. Znanost je jako dobro mogla objasniti *kakav* je svijet, ali ništa nije znala reći o tome *zašto* je takav. Kada se znanstveni pogled na svijet udomaćio, život je postao turoban i besmislen. Svemir koji je znanost promatrala bio je neshvatljivo velik i nepojmljivo star pa su se ljudi osjećali značajno malima.

Mnogi ljudi su se tome prilagodili prihvativši životni moto koji glasi “uživaj dok možeš”. Usmjerali su se na kupovanje hrpe blistavih novih stvari i čitanje časopisa

koji su pisali o životima slavnih osoba. Svrha života je postalo zgrtanje imovine, održavanje dobrog izgleda i gledanje televizijskih emisija. Trinaest milijardi godina evolucije napokon je dovelo do kviza *Tko želi biti milijunaš?*

No, ništa od toga se nije moglo usporediti s nevoljama koje su se počele pojavljivati na obzoru. Porast potrošnje bio je potpomognut Sunčevom energijom koju su u sebe pohranile biljke pomoću postupka fotosinteze. One su se pretvorile u oceane nafte koji su bili skriveni ispod površine Zemlje. Kao da je prvobitna imaginacija unaprijed ostavila prirodne izvore koji su bili potrebni za stvaranje suvremenog svijeta. Tako se evolucija doista ubrzala, ali ujedno je došlo i do globalnog zatopljenja s njegovim katastrofalnim posljedicama.

Temeljni uzrok svih tih rastućih nevolja bio je privid odvojenosti. Ljudi su vjerovali da su odvojeni jedni od drugih te su stoga i ratovali. Vjerovali su da su odvojeni od prirode pa su stoga zagađivali okoliš. Vjerovali su da su odvojeni od izvora svega pa su se osjećali kao da lutaju nekim tuđinskim svijetom.

PROBUDITI SE ZA JEDNOST

Ipak, ponekad bi neki pojedinci doživjeli nešto potresno što im je omogućilo vrlo drukčiji pogled na njihove nevolje. Ponekad su uspijevali ući u izvanredno svjesno stanje koje se može nazvati “duboka budnost”. A to ih je dovelo do ove spoznaje:

Život je poput sna. Iako se čini da smo zasebni pojedinci u životu-snu, u stvarnosti postoji samo jedna svjesnost koja sanja da je sve i svatko te tako susreće sebe u različitim oblicima.

Ta trenutačna spoznaja je onima koji su je doživjeli posve izmijenila njihovo iskustvo života. Kada su se probudili za jednost, bezuvjetno su se zaljubili u život. A zbog toga su nenamjerno izjavili i neke provokativne stvari, kao primjerice:

“Kada postanete svjesniji, to će biti poput buđenja iz kome. Sjetit ćete se da ste živi. Otkrit ćete tko ste. Znat ćete da je sve jedno. I zaljubiti ćete se u sadašnji trenutak.”

Na žalost, ostali ljudi se u velikoj većini nisu složili s tim izjavama. Nesvjesni ljudi doista mrze kada im netko govori da su nesvjesni. Zato su oni koji su se probudili za jednost i ljubav prozvani provokatorima koje je trebalo ignorirati ili, još bolje, ubiti.

Međutim, ti muškarci i žene, kojih se rijetko tko još sjeća, pravi su junaci naše priče. Oni su bili pioniri novog stupnja evolucije do kojeg danas sve više ljudi dolazi. Srednja struja društva tijekom povijesti ljudske pustolovine sve do sada nije ozbiljno shvaćala mogućnost buđenja za jednost, ali to se u dvadeset i prvom stoljeću počinje mijenjati.

Kao i sve ostale promjene koje su se dogodile ranije, to se događa kao prirodna posljedica evolucijske nužnosti.

Kako vrijeme prolazi, sve više i više pojedinaca shvaća da stvari nisu onakve kakvima se čine te tako postaju duboko budni. A ja vam pričam tu priču jer predosjećam da ste i vi možda jedan ili jedna od njih.

OD DUBOKOG SNA DO DUBOKE BUDNOSTI

Naša priča je započela s nespvesnom sviješću u stanju dubokog spavanja, a njezin vrhunac je pojava nekolicine ultrasvjesnih pojedinaca koji su duboko budni. San o odvojenosti je prelazak prvobitne svijesti iz stanja nespvesne jednosti u stanje svjesne jednosti.

PUTOVANJE DO OVOGA TRENUTKA

To je kratki sadržaj radnje do današnjeg vremena. Do sada je to bilo jedno veličanstveno putovanje. Svemir je nevjerovatno mnogo vremena proveo u plinovitom stanju. Također je milijune godina uložio u dinosauruse koji su skrenuli u slijepu ulicu. No, na kraju je došao do samosvjesnih bića koja se mogu probuditi za jednost.

Pioniri osvješćivanja utabali su usku stazu do tog ultrasvjesnog stanja te su tako omogućili drugima da se lakše odluče na to isto putovanje. Oni koji danas slijede njihove korake pretvaraju taj uski, ezoterični put, kojim je nekoć putovala mistična elita, u ogromnu autocestu koja je otvorena za sve. Tako se možemo kolektivno probuditi za jednost i zaljubiti u san o životu.

Što će se sljedeće dogoditi? Kako sada stvari stoje, priča dolazi do uzbudljivoga dijela. Sve je posve neizvjesno. Jesmo li toliko izgubljeni u prividu odvojenosti da ćemo poput mjesečara nastaviti hodati u katastrofu? Ili ćemo se probuditi i pronaći rješenja za svoje probleme? Teško je reći. No, sjajno je što vi i ja možemo igranjem svoje uloge utjecati na smjer u kojem će svijet krenuti.